

Ilma et keegi mind märkaks, jõuan laua juurde. See on rabav mööblitükk, nikerdatud suurest puutüvest – maalähedane, aga mitte kehv, ema esteetika kehastus –, ja laua taga ei ole mitte kedagi. Kiirustan lauast mööda kabinetti ja panen ukse enda taga lukku.

Tuba on pigem kalurionn kui tööruum. Männipuust seinad, kaks iidset kirjutuslauda, väike õhukeste ruuduliste kardinatega aken. Ma ei usu, et ruum oleks eriti muutunud sellest alates, kui peamaja 1800. aastatel ehitati. Mitte miski ei vihja sellele, kui palju aega ema siin veetis, puitseinale kinnitatud titapõlve foto minust ja vaevu aima-tav Clinique'i parfüümi hõng välja arvatud.

Vajun ühele kulunud nahksele toolile ja lülitan käima plastist laua-ventilaatori. Ma juba kleepun, aga siin on lämmatav, see on hoones üks väheseid konditsioneerita kohti. Tõstan õlad üles nagu hernehirmutis ja kõigutan käsi edasi-tagasi. Kaenlaaluseid plekke mul nüüd küll tarvis ei ole.

Ootan, et ma maha jahtuksin, enne kui kotsakingad jalga panen, ja vahin virna meie brošüüre. „Brookbanksi Puhkeküla – sind ootab puhkus Muskokas”, kuulutab särtsakas kiri päikeseloojangut rannal kujutava foto kohal, tagaplaanil maamajast kindluse moodi peamaja. See ajab mu peaaegu naerma: Brookbanksi Puhkeküla, kust mul ei õnnestunud *minema* pääseda.

Võib-olla unustab Jamie ära, et ma lubasin seda täna õhtul teha, ja ma võin meie majja tagasi hiilida, pugeda venivatesse dressipükstesse ja leotada end ämbritäies valges veinis.

Ukselink lõgiseb.

Ei vea.

„Ferne!” hõikab Jamie. „Mis lukuga lahti on? Kas sul on seal kõik korras?”

„Mul läheb viis minutit,” vastan, häälingul.

„Sa ei hüppa ju alt ära? Sa vandusid, et teed seda,” ütleb ta. Aga meeldetuletus on ülearune. Olen terve päeva hirmu tundnud. Võib-olla terve elu.

„Tean, tean. Lõpetan ühe paberitöö ära.” Pigistan silmad vea peale kinni. „Kohe saan valmis.”

„Mis paberitöö? Kas linade tellimus? Meil on selle jaoks süsteem olemas.”

Emal oli kõige jaoks süsteem ja Jamie ei taha, et ma mõne neist sassi ajaksin.

Ta on mures. On tipphooaeg, aga paljud külalised on tühjad. Olen kuus nädalat siin tagasi olnud ja Jamie arvab, et on ainult aja küsimus, millal ma midagi ümber korraldan. Ma ei tea, kas tal on õigus. Ma pole isegi kindel, kas ma jään.

„Sa ei saa mind mu oma kabineti ukse taha jätta. Mul on võti.”

Kirun omaette. Muidugi on tal võti.

Oleks piinlik küll, kui ta peaks mu siit välja tirima, aga ma olen üsna kindel, et ta teeb seda. Ma pole puhkekülas stseeni teinud sellest ajast peale, kui olin keskkooli lõpuklassis, ega kavatse ka nüüd uuesti algust teha. Mõnikord tekitab siinviibimine tunde, et olen taandarenenud, aga ma pole enam hooletu seitsmeteistkümneaastane.

Hingan sügavalt sisse, tõusen püsti ja silun peopesadega üle kleidiesise. Kleit on liiga kitsas, aga rebenenud teksased, milles olen elanud, ei sobi söögisaali. Ma peaaegu kuulsin ema häält, kui ennist riideid vahetasin.

*Ma tean, et sa oleksid pigem päev otsa pidžamas, aga meil peavad ikka teatud standardid olema, kallid hernetera.*

Teen ukse lahti.

Jamie linakarva lokid on lühikeseks lõigatud ja taltsutatud, aga tal on samasugune beebinägu nagu siis, kui me olime noored ja ta arvas, et deodorant pole kohustuslik.

„Kas see on voodipesutellimus?” küsib ta.

„Sugugi mitte,” ütlen. „Sul on ju süsteem.”

Jamie vaatab mind, ta ei tea, kas ma narrin teda. Ta on olnud puhkeküla juhataja kolm aastat ja ma ei suuda seda mõista. Pressitud pükste ja lipsuga näeb ta välja, nagu mängiks riietumismängu. Mina mõtlen temast ikka kui ujumispükste ja peapaelaga järverotist.

Tema ei tea enam samuti, mida minust mõelda; ta on kaheks rebitud, püüdes olla meele järele mulle, oma uuele ülemusele, ja üritades takistada mul kaost tekitamast. Peaks olema mingi seadus, mis keelab eksidel koos töötada.

„Sinuga oli ju tore,” ütlen Jamiele ja ta naeratab. Sügavate naerukurdude ja taevasiniste silmadega on ta jälle Jamie, kes laulis laksu all olles ära terve Alanis Morissette'i „Jagged Little Pilli”, seljas lilla kaftan, mille oli näpanud proua Rose'i majakesest.

Fakt, et Jamie armastas tähelepanu sama palju kui aluspüksteta käimist, oli üks asi, mis mulle tema juures kõige rohkem meeldis – keegi ei vaadanud mind, kui Jamie läheduses viibis. Ta oli hea peika, aga ka täiuslik tähelepanu kõrvalejuhtija.

„Sinuga samuti,” ütleb ta ja kissitab silmi. „Kas see on su ema kleit?”

Noogutan. „See ei sobi mulle.” Sikutasin selle täna varem ema kapist välja. Kanaarikollane. Üks vähemalt kahest tosinast erksavärvilisest varrukateta kleidist. Tema õhtuvorm.

Järgneb hetk vaikust ja see võtab mult julguse. „Kuule, ma ei tunne ...”

Jamie katkestab mind. „Mkm. Sa ei tee seda mulle, Fernie. Sa oled Hannovere terve nädala vältinud ja homme nad lahkuvad.”

Jamie jutu järgi on Hannoverid käinud Brookbanksis seitse suve, annavad jootraha, nagu peaksid midagi tõestama, ja soovivad seda paika hulgale külalistele. Selle järgi, kuidas märkasin Jamiet arvuti-ekraani ees kulmu kortsutamast, arvan ma, et puhkekülal on külastajate head sõna tarvis meelegeitlikumalt, kui Jamie välja näitab. Raamatupidaja jättis täna jälle sõnumi, et ma talle helistaksin.

„Nad lõpetasid juba magustoidu,” teatab Jamie. „Ütlesin neile, et sa tuled kohe. Nad tahavad isiklikult kaastunnet avaldada.”

Kraabin küüntega mitu korda paremat käsivart, enne kui ise arugi saan. See ei tohiks nii ränk olla. Oma päriselus juhatan Toronto lääneosas kolme kohvipoodi, mille nimi on Filtr. Korraldan sügisel neljanda ja suurima avamist, see on esimene, kus saab kohviube ka röstida. Klientidega rääkimine on mul loomuses.

„Hea küll,” ütlen Jamiele. „Anna andeks. Ma võin seda teha.”

Jamie hingab välja. „Tore.” Ta vaatab mind vabandust paluvalt ja lisab siis: „Oleks veel eriti tore, kui sa peatuksid mõne laua juures ja ütleksid tere, kui sa juba seal oled. Tead küll, jätkad traditsiooni.”

Muidugi ma tean. Ema käis restoranis igal õhtul, tegi kindlaks, et ühele meeldis vikerforell ja teine oli esimesel ööl hästi puhanud. Lausa hullumeelne, kui palju üksikasju ta küllastajate kohta meeles pidas, ja nad armastasid teda selle eest. Ta ütles, et pereäri ei tähenda midagi, kui sa ei pane Brookbanksi Puhkeküla nime juurde nägu. Ja see oli kolmkümmend aastat tema nägu. Margaret Brookbanksi nägu.

Jamie on mitte eriti peenetundeliselt vihjanud, et ma tuleksin söögisaali küllastajaid tervitama, aga ma olen sellest loobunud. Sest niipea, kui ma sinna lähen, on asi ametlik.

Ema on läinud.

Ja mina olen siin.

Tagasi puhkekülas – kõige viimases kohas, kuhu tahtsin sattuda.

Jamie ja mina läheme vastuvõtulaua juurde. Seal pole ikka veel mitte kedagi. Jamie peatub samal hetkel kui minagi.

„Juba jälle,” pomiseb ta.

Töötaja, kes peaks täna kohal olema, alustas mõne nädala eest ja tal on kombeks ära kaduda. Ema oleks ta juba lahti lasknud.

„Ehk peaksime ise siin olema, kuni ta välja ilmub,” ütlen. „Juhuks, kui keegi tuleb.”

Jamie tõstab pilgu lakke ja peab aru. Siis vaatab silmi pilutades minu poole. „Tore oleks, aga Hannoverid on tähtsamad.”

Läheme edasi klaasukse poole, mis viib restorani. Uks on lahti, fuajeesse kandub söögiriistade kõlksumist ja rõõmsat jutusuminat ning värskest küpsetatud haputainaleiva lõhna. Sissepääsust edasi on kõrged palklaed ja muljet avaldavas poolringis järvele avanevad aknad. Selle uuenduse tegi ema, kui ta äri vanavanematelt üle võttis. Söögisaal oli tema lava. Ma ei suuda kujutledagi, et ta laudade vahel ei jaluta.

Hingan vaikselt sisse ja lükkan lühikesed heleblondid juuksed kõrva taha, kuuldes peas tema häält.

Ära poe juuste varju, *hernetera*.

Kui hakkame juba uksest sisse astuma, tuleb meile söögisaalist väljudes vastu käe alt kinni hoidev paar. Nad on üle kuuekümne ja kannavad peaaegu ainult beeži linast.

„Härra ja proua Hannover,” ütleb Jamie, sirutades käed laiali. „Me just otsisime teid. Lubage mul teile tutvustada Fern Brookbanksi.”

Hannoverid saadavad mulle oma lahkeima naeratus, see on lohutava õlale patsutuse näoilmine vast.

„Meil oli väga kahju kuulda teie ema lahkumisest,” ütleb proua Hannover.

*Lahkumisest.*

Kummaline sõna juhtunu kirjeldamiseks.

Pime öö. Hirv läbi tuuleklaasi. Vastu graniiti lõmastatud teras. Jääkuubikud mööda teed laiali.

Olen püüdnud mitte mõelda ema viimsetele hetkedele. Olen püüdnud temast üldse mitte mõelda. Päevane leina, šoki ja viha tulv muudab raskeks ennast hommikul jalule ajada. Tunnen end veidi ebakindlalt, aga püüan seda mitte välja näidata. Avariist on möödas rohkem kui kuu aega, ja kui inimesed tahavad kaastunnet avaldada, on ju piir, kui palju kannatusi suudetakse taluda.

„Raske on kujutleda seda kohta ilma Maggieta,” nendib härra Hannover. „Tal oli alati lai naeratus näol. Meile meeldis temaga juttu

ajada. Me isegi veensime ta möödunud suvel meiega napsi võtma, eks?” Proua Hannover noogutab entusiastlikult, justkui ma võiksin neid mitte uskuda. „Ütlesin talle, et mul hakkab pea pööritama, kui ma vaatan, kuidas ta ringi jookseb, ja oh sa poiss, kuidas ta naeris.”

Ema surm ja puhkeküla tulevik on kaks teemat, millest ma pole valmis rääkima; see on teine põhjus, miks ma olen restorani vältinud. Püsi klientidel on mõlema kohta midagi öelda.

Täna Hannoveri ja viin jutu nende puhkusele: tennis, ilus ilm, uus kopratamm. Selline kerge vestlus on lihtne. Ma olen kolmkümmend kaks – liiga vana, et küllastajate peale pahane olla või nende arvamuse pärast muretseda. Vihane olen ma ema peale. Arvasin, et ta on leppinud sellega, et minu elu on Torontos. Mida ta üldse mõtles, kui puhkeküla mulle jättis? Mida ta mõtles, kui suri?

„Meil on teie kaotuse pärast kohutavalt kahju,” ütleb proua Hannover uuesti. „Te olete väga tema moodi.”

„Olen küll,” nõustun. Sama lühikest kasvu. Samasuguste heledate juustega. Samasuguste hallide silmadega.

„Noh, ma olen kindel, et tahate minna oma tuppa ja nautida viimast õhtut. Teie rõdult on suurepärase vaade ilutulestikule,” ütleb Jamie mind päästes. Naeratan talle tänulikult ja ta pilgutab mulle silma.

Olime nooremana koos töötades hea meeskond. Meil oli märgusõna puhuks, kui üks meist vajas päästmist tüütu või liiga nõudliku külastaja käest: *Arbuus*. Eakas leskmees, kes muudkui korrutas, kui väga ma talle tema esimest armastust meenutasin: *Arbuus*. Linnuvaatleja, kes kirjeldas Jamiele üksikasjalikult iga läheduses nähtud liiki: *Arbuus*. Aga pärast seda suve, kui veetsime kõik päevad koos paadilaenutuse hüti juures kanuused ja kajakke veest välja sikutades, hakkasime suhtlema hääletult – silmade suureks ajamine või huuleköverdus.

„Polnudki nii hull, mis?” sõnab Jamie, kui Hannoverid on liftide juurde läinud, aga ma ei vasta.

Jamie sirutab käe söögisaali ukse poole. Palju on seal puhkeküla elanikke, aga rohkesti on ka kohalikke. Arvestades et mul ei vea, märkab mõni mu keskkoolikaaslane mind kohe, kui olen sisse astunud. Veri mõirgab kõrvus nagu veokid maanteel.

„Ma ei usu, et ma seda teha suudan,“ ütlen. „Lähen koju tagasi. Olen täiesti läbi.“

See polegi vale. Unetus algas kohe, kui tagasi tulin. Iga päev ärkan oma lapsepõlveaegses magamistoas, olen liiga vähe maganud ja veidi segaduses. Vaatan aknast puuokste tihedat pundart, meenutades endale, kus ma olen ja miks ma siin olen. Alguses pistsin pea padja alla ja jäin uuesti magama. Tõusin keskpäeva paiku ja koperdasin trepist alla, täites ülejäänud päeva süsivesikute ja „Hea naise“ osadega.

Aga siis hakkas Jamie läbi astuma, et midagi küsida, Whitney sadas piisavalt sageli ette teatamata sisse, et pidada mulle loengut sellest, kui palju aega ma veedan pidžaamas – selline karm armastus, mida parim sõber võib pakkuda –, ja nii hakkasin ma riidesse panema. Hakkasin kodust väljas käima, astusin peamajast läbi, kõndisin meie perekonna paadisilla juurde ujuma või kohvi jooma, nagu ema oli teinud. Käisin mõne korra isegi kajakiga sõitmas. Vee peal on hea olla, tundub, et ma juhin midagi, kuigi see on ainult väike paat.

Kui ma silmad lahti teen, haaravad mind endiselt lein, viha ja paa-nika, ainult et nüüd läheb see vaikselt, mitte mürinal nagu rongkäigu orkester.

Paari viimase nädala jooksul on Jamie kannatlikult rääkinud mulle kõigest, mis on muutunud nende aastate jooksul, kui ma pole siin töötanud, aga pöörasem on see, mis pole muutunud. Haputaina-leib. Külastajad. Tõsiasi, et ta nimetab mind ikka Fernieks.

Tundsime teineteist hulk aega, enne kui hakkasime kohtamas käima. Pringle'ite maamaja on järve ääres paar lahte edasi. Jamie vanavanemad tundsid minu vanavanemaid, tema isa ja ema käivad siiani igal reedel restoranis kala ja friikartuleid söömas. Nüüd kui nad on pensionil, veedavad nad suurema osa suvest Muskokas ja lähevad

septembris Guelphi tagasi. Jamie üürib alevis korterit, aga ta ostis oma pere maja kõrvale vaba krundi, et sinna kodu ehitada. Järve armastab ta üle kõige.

„On Kanada päev,” ütleb Jamie. „Külastajatele ja töötajatele on oluline sind näha. See on suve algus. Ma ei palu sul lavale minna ja kõnet pidada, enne kui ilutulestik algab.” Tal pole vaja lisada: *Nii nagu su ema tegi.* „Ütle lihtsalt tere.”

Neelatan, Jamie võtab mul õlgadest kinni ja vaatab mulle silma. „Sa saad sellega hakkama. Sa oled nii lähedal. Oled juba riides. Sa oled seal miljon korda käinud.” Jamie alandab häält. „Me oleme seda siin teinud, mäletad? Kabiin number 3.”

Mühatan. „Loomulikult ma tean, milline kabiin see oli.”

„Võiksin joonistada sulle kaardi kõigist kohtadest, mida me rüvetasime. Juba paadilaenutuse hütt iseenesest ...”

„Jäta.” Ma naeran nüüd, aga see on veidi pöörane. Olen siin koos oma endise peikaga, rääkides, kus me temaga minu surnud ema puhkekülas seksisime. Universum lollitab mind.

„Fernie, see pole ju mingi suur asi. See on kõik, mis ma ütlen.”

Hakkan Jamiele juba vastama, et ta eksib ja see on vägagi suur asi, aga näen siis silmanurgast ettekäänet. Väga pikk mees sikutab hõbedast ratastega kohvrit vastuvõtulaua poole, kus pole ikka veel mitte kedagi.

See pilvelõhkuja on seljaga meie poole, aga on selge, et tema ülikond on kallis. Ilmselt tellimustöö. Must kangas on lõigatud laitmatul moel, mis nõuab täpseid mõõte ja heldet krediitkaarti. Ma ei usu, et mõnel poeülikonnal oleksid selle mehe jaoks piisavalt pikad varrukad, ning tema särgimansetid on täiuslikud. Juuksed on tal ideaalselt üle pea kammitud. Tintmustad ja läikivad ning seatud samasuguse hoolega, nagu on ömmeldud tema pintsak. Ausalt öelda on ta liiga uhkesti riides. Puhkeküla on küll ilus, üks meeldivamaid Ida-Muskokas, töötajad on alati hoolikalt valitud, aga külastajad eelistavad igapäevast stiili, eriti suvel.



„Ma lähen tegelen temaga,” ütlen Jamiele. „Mul on registreerimispraktikat vaja. Tule vaata, kas ma teen seda õigesti.”

Siin pole midagi vaielda. Me ei saa jätta seda peent meest sinna niimoodi seisma.

Kui läheme laua taha, palun vabandust, et ta pidi ootama.

„Tere tulemast Brookbanksi Puhkekülla,” ütlen ja tõstan kiiresti pilgu – kuigi mul on jalas kõrge kontsaga kingad, on ta minust pea-aegu terve jala võrra pikem.

„Kas te leidsite meid kenasti üles?” küsin ja vajutan arvuti elluäratamiseks klahvi. Pikk kutt pole ikka veel midagi öelnud. Viimane teeosa on sillutamata ja valgustamata ning seal on põõsaste vahel nii mõnigi salakaval kurv. Mõnikord on see linnainimeste meelest stressirohke, eriti kui nad saavad pärast päikeseloojangut. Minu meelest on mees torontolane, kuigi võib ka Montrealist olla. Järgmisel nädalal algab meditsiinikonverents – mõned arstid saavad varakult, tehes pikast nädalavahetusest puhkuse.

„Jah.” Ta silitab käega lipsu. Ei ütle rohkem midagi.

„Hästi.” Sisestan salasõna. „Kas te olete dermatoloogidega?” Liigun peamenüüs, ja kui mees ei vasta, kõhatan ning proovin uuesti. „On teil tuba reserveeritud?”

„On küll.” Ta ütleb seda aeglaselt, justkui kontrollides, ega seal vigu pole.

Mul ei ole aimugi, mis probleem tal on. Mehed, kes kannavad sellist ülikonda, on tavaliselt palju enesekindlamad. Siis tõstan pilgu ning näen väga nägusast, väga selgejoonelist ja väga pingul ilmega nägu. Ta on umbes minuvanune ja kummaliselt tuttav. Olen kindel, et olen seda nägu varem näinud. Ninas on midagi tuttavat. Võib-olla on ta näitleja, kuigi kuulsused ei ilmu tavaliselt välja ülikonnas ja värskelt raseerituna – vähemalt varem nad seda küll ei teinud.

„Nimi?”

Mehe kulmud kerkivad küsivalt, nagu üllataks see teda. Siis märkan, kui tumedad on tema silmad, mustad nagu kaarnatiib, ja mu

kõht tõmbub krampi. Tema hoiak on laitmatu. Mu süda taob, tuksub sõrmeotstes ja jalataldades. Otsin otsekohe armi. Ja seal see ongi: vasakul pool lõual huule all, peaaegu nähtamatu, kui ei tea, kust otsida. Uskumatu, et ma ikka oskan seda leida.

Aga oskan.

Ma tunnen seda nägu.

Ma tean, et need silmad pole tegelikult mustad – päikese käes on need espressopruunid.

Ma tean, kuidas ta selle armi sai.

Sest kuigi ma olen püüdnud seda meest unustada, tean ma täpselt, kes ta on.

Meil oli bussijaama jõudmiseks ainult viis minutit ning tramm hili-nes. Whitney ja mina trügisime selle tagaosast läbi tiheda inimmassi ettepoole, pomisedes mokaotsast vabandusi, enne kui kõnniteele koperdasime ja edasi kiirustasime.

„Kähku nüüd, Whit!” karjusin üle öla.

Me lihtsalt ei tohtinud hiljaks jääda. Tol päeval läks põhja poole ainult üks buss, ning kuigi kumbki meist polnud seda öelnud, pidid Whitney ja tema ülisuur kohver selle peale saama. Olime veetnud kolm päeva minu tibatillukeses korteris, neljandat ei pruukinud meie sõprus enam üle elada.

Päike kükitas madalal taevas, pilgutades majade vahel silma ja helkides vastu klaastornidelt, kui me jooksime mööda Dundas Streeti, nii et meie tennised kõnniteel põntsusid. Kui sa üles vaatasid, oli helendus pimestav, aga maapinna tasandil oli Toronto kesklinn sini-hallis hommikuses varjus. Kontrast oli kaunis. See, kuidas valgus akendelt vastu säras, meenutas mulle kodu, päikeseloojangu võbelust järvel.

Tahtsin seisatada ja seda Whitneyle näidata. Aga meil polnud sekunditki aega, ja kui olekski olnud, siis ma ei uskunud, et Whitney leidnuks sädelevas linnasiluetis midagi võluvast. Olin terve ta kohalviibimise aja püüdnud panna teda nägema Torontot läbi minu silmade, aga seni polnud see mul õnnestunud.

Saabusime bussijaama minuti jagu hilja, aga 9. peatuses seisva bussi juures oli pikk järjekord, kõik ootajad rohkem või vähem ärritunud. Juhti polnud näha.

„Jumal tänatud,” ohkasin.

Whitney vajus kummargile ja toetas käed põlvedele. Paksude kastanpruunide juuste salke oli hobusesabast lahti pääsenud ja tema tulipunastele põskedele kleepunud. „Ma. Vihkan. Jooksmist.”

Kui ta oli hinge tõmmanud, kontrollisime, kas meil on ikka õige bussinumber ja väljumisaeg, ning seadsime end saba lõppu. Bussi-jaam oli õigupoolest ülisuur garaaž – Toronto pime niiske kaenlaauk. Õhk lõhnas müügiautomaadi võileibade, diisliaurude ja viletsuse järele.

Vaatasin telefonikella. Oli juba kümme läbi. Jään kohvikus oma vahetusse hiljaks.

„Sa ei pea ootama,” ütles Whitney „Ma saan ise hakkama.”

Whitney ja mina olime algkoolist saadik parimad sõbrannad. Tal oli pähkelpruunide hirvesilmadega ümmargune nägu ja tilluke ninanöps, mis enamasti lasi tal paista petlikult süütuna. Oli armas, et Whitney püüdis vaprat muljet jätta, aga ta surus nailonist käekotti enda vastu, nagu võidaks see ära näpata, kui ta küllalt valvas ei ole.

Kahekümne kahe aastane Whitney polnud varem kunagi üksi Torontos olnud, isegi kümnet minutit mitte, ja kuigi ma teadsin, et temaga ei juhtu midagi, ei mõelnudki ma teda linna viletsaimasse kanti maha jätta.

„Kõik on korras. Ma tahan sind ära saata,” rahustasin teda.

„Mõelda vaid,” ütles ta varvastel hüpeldes. „Varsti ma ei peagi nii pikka maad tulema, et me teineteist näeksime.”

Sõit polnud ju pikk – kaks ja pool maalilist tundi –, aga ükskõik. Manasin naeratuse näole. „Ei jõua ära oodata.”

„Ma tean, et sulle meeldib siin.” Ta heitis pilgu üle öla. „Aga mõnikord ei saa ma sellest aru.”

Mul oli sarkastiline vastus keele peal ootel.

See oli valus koht, et Whitney mind ülikooli ajal nii harva vaatas käis. Ma ei teadnud, kas asi oli selles, et meie suhe polnud saanud tagasi kindlat alust pärast suurt tüli minu „ennasthävitava käitumise” pärast viimasel õppeaastal või talle see suurlinn lihtsalt ei meeldinud.

Aga iga kord oli selge, et ta oleks pigem Huntsville'is. Ta ei lükanud minu küllakutseid tagasi, aga ülearu innukas ta ka ei olnud. See polnud tema moodi. Whitney oli täielik jaa-inimene, tema jaoks oli iga võimalus tembutada ja seigelda vahva uudis.

„Ausalt, mul oleks hea meel iseenda kulu ja kirjadega järgmised kaks päeva sinu korteris veeta,“ ütles ta, kui sel nädalal saabus.

See ajas mu tõesti vihaseks. Minu Torontos elamise aeg hakkas otsa saama, aga oli veel nii palju asju, mida ma teha tahtsin. Whitney pidi minuga koos olema. Aga mul oli tunne, et ma vedasin teda kaasa.

„Mis siin arusaamatut on?“ ütlesin nüüd, viibates teatraalse suurejoonelisusega üle bussijaama, kui üks mees kõrvalpeatuses asfaldile tatistas.

Whitney tõmbus eemale ja heitis pilgu telefonile. „Jamie saadab mulle sõnumeid. Ta tahab, et ma sind tema poolt suudleksin.“ Whitney nina tõmbus lugedes kirtsu. „Suudle Ferniet minu poolt hüvasti-jätuks. Keel on lubatud. Julgustatud. Saada foto. Silma tegev nägu.“

Raputasin pead ja surusin naeratuse alla. Jamie oli nagu labradori ja puudli inimkujuline ristsugutis – igiröömus, naudinguid otsiv, pea sagraiseid kuldseid lokke täis. Tema nime kuulmine tõstis veidi mu tuju. „Minu peika ütles nii? Ma olen šokeeritud.“

„Ta tahab kõigest hingest, et sa sinna tuleksid. Me kõik tahame.“

Neelatasin ja märkasin siis kergendusega, et bussi poole longib iseloomulikus tumesinises vormiriides mees.

„Ärge kiirustage!“ hõikas üks ootaja talle. „Ega me siis graafikust maas ei ole.“

„Ma olen nii elevel, et hakkame jälle samas kohas elama,“ jätkas Whitney.

Noogutasin ja surusin sõnad endast jõuga välja. „Mina ka.“

Neli aastat parimast sõbrannast ja peikast eemalelamist: oleksin pidanud juba sekundeid lugema, millal jälle kokku saame. Ma polnud näinud Jamiet sellest ajast peale, kui ta mulle valentinipäeval üllatuskülaskäigu tegi. Talvel töötas ta lumelauainstruktorina Banffis, aga

mai pikast nädalavahetusest alates on ta tagasi puhkekülas. Olin lõpetanud ülikoolis viimase õppeaasta – oleksin pidanud olema seal koos temaga. Oleksin pidanud pärast viimast eksamit aprillis asjad kokku panema. Aga olin hoopis rääkinud emale augu pähe, et ta lubaks mul jääda juuni lõpuni, et võiksin aega surnuks lüüa kuni lõpuaktuseni, mis pidi toimuma nädala pärast. Rõhusin ema kui äriomaniku kaastundele, öeldes talle, et ülemusel on raske minu asemele uut baristat leida.

Buss ärkas mürinal ellu ja juht hakkas kotte selle kõhtu heitma. Kui ootajad ettepoole liikusid ja järjekord lühenes, kallistasime Whitneyga teineteist veel pikalt.

„Kallis oled, Baby,” ütles ta.

Kasvamine „Dirty Dancingu” stiilis puhkekülas tõi kaasa „Dirty Dancingu” stiilis hüüdime. Baby. Ma ei sallinud seda. See polnud isegi loogiline – Baby oli külaline.

Tõusin kivistruut ja tõmbasin Whitneyle kapuutsi pähe, siktades seda paeltest tema näo ümber koomale. „Sina oled mulle ka kallis,” ütlesin. Vähemalt see polnud vale.

Kui Whitney oli koha leidnud, saatsin talle õhumusi ja võtsin riidest kotist kõrvaklapid. Panin muusika mängima, lasin Talking Headsi lool summutada bussimürina ja pöördloenduse, mis iga hetkega valjemaks paisus.

Veel üheksa päeva, enne kui pean koju minema.

Kõrvaklapid olid nii minu psühhoterapeut kui ka nähtamatuks tegev rüü. Two Sugars asus bussijaamast ainult mõne kvartali kaugusel – mitte piisavalt kaugel, et muusika jõuaks mu süütunde minema pesta või panna mind unustama puhkeküla ja seal ootavaid kohustusi. Mu minevik ootas mind samuti koju. Huntsville’i keskkooli kuulujutuveski sai kunagi hoogu Fern Brookbanksi tegudest. Aastad olid möödunud, aga ma teadsin, et inimesed mõtlesid minust ikka kui Sellest Tüdrukust – sellest, kelle elu rööbastelt maha jooksis. Kui mul vähegi

veab, on kohvik rahvast nii täis, et selleks ajaks, kui olen teinud küm-  
nenda espresso, lülitun ma juba autopiloodile.

Kõndisin ida poole, trügisin Yongel ja Dundasel läbi turistihulkade. Mulle meeldis see maitsetus – betoon, vilkuvad reklaamtahvlid ja kahekorruselised tuuribussid –, aga kõige rohkem meeldis mulle, et ümberringi oli inimesi, kuid mitte ükski ei vaadanud mind. Iga päev ületas ristmiku sada tuhat inimest ja selles hulluses olin ma täiuslikult eikeegi.

Rääkisin kõigile, et olen pärit Huntsville'ist, aga see polnud päris õige. Puhkeküla asus linnast väljas, Smoke Lake'i kaljustel kallastel. Torontosse ülikooli tulek näis kuu peale kolimisena. Soovisin, et võiksin igavesti kuu-uurijat mängida.

Panin muusika valjemaks ja tegin õlaringe, kui päike mu kaela leidis. Temperatuur pidi tõusma rekordkõrgusele. Toronto oligi juunis parim. Õued ja pargid ajasid üle taltsutamatu varasuve kerge-meelsusest. Juunis oli kuum päev kingitus. Augustis oleks see juba taak ja linn lõhnaks haudunud prügi järele.

Ma olin riides kuuma ilma arvestades, jalas narmendavad lühikesed teksased, seljas varrukateta topp ja selle peal lühikeste varrukatega pluus, mille olin leidnud Value Village'ist. Pluus oli lendlev, õhuke ja tillukese pruuni lillemustriga, mis oli minu meelest üheksakümnendate laadis stiilne – ja kollast plekki alumise serva lähedal polnud peaaegu nähagi.

Two Sugarsi juures seisis rida metallist ajalehekaste, ma haarasin The Gridi, tasuta alternatiivse nädalalehe, mis mulle kõige rohkem meeldis, ja tõmbasin siis kohvikuust. See oli lukus. Segaduses sikutasin uuesti käepideti ja surusin nina vastu klaasi. See kohvik oli minu lemmikkoht kogu maailmas ja see oli tühi, kui Luis välja arvata. Kohe kui ta ukse lahti tegi, kõditas mu nina värske värvi lõhn.

„Miks me suletud oleme?“ küsisin, võtsin kõrvaklapid peast ja astusin sisse. Peatusin, märgates üht seina katvat mustvalget maali.  
„Mis see on?“

„Mis see on?” Luis pidas silmas mu pead.

„Lasin kärpida.”

Ta mühatas. „See pole kärpimine. Sa löikasid kõik oma juuksed maha.” Luis naeratas. „Mulle meeldib.”

Ma sikutasin üht selja taga olevat lühikest salku – see oli vaevu nii pikk, et mu sõrmede vahel püsida. Olin lasknud juukseid lõigata pärast viimast vahetust tööl enne seda, kui Whitney saabus. Arvestades asjaolu, et mu juuksed ulatusid varem kõvasti õlgadest allapoole, oli see suur muutus.

„Ma ei mäleta, et oleksin su arvamust küsinud, aga aitäh,” ütlesin. „Nii et mis siin siis toimub?”

„Sa ei teadnud seinamaalist?” Luis pani käed oma muljet avaldavale rinnale vaheliti. Teised Two Sugarsi töötajad olid tulnud ja läinud, aga meie kaks olime kolm aastat koos töötanud.

„Eip.”

„No nüüd on meil seinamaal. Või peaaegu.”

Vaatasin ringi. Kunstnikku ei paistnud. „Meie sinuga mängime lapsehoidjat?” arvasin.

„Üks meist jah. Mina olen siin paar viimast päeva olnud.” Luis võttis taskust väikese võtmerõnga. „Nüüd on sinu kord.”

Põrnitsesin Luisile otsa. Veeta tunde koos mingi suvalise võõraga, olla sunnitud juttu ajama – see mõte oli peaaegu veel hullem kui rahva ees kõnelemine. „Ei,” tõrjusin ma.

„Jaah,” vastas Luis laulvalt. „Mina lähen saarele. Saan poole tunni pärast sõpradega praamil kokku.”

Urisesin: „Olgu,” võtsin võtme, viskasin oma asjad lauale ja astusin seinamaalile lähemale. „Ja kus siis meie Michelangelo on?”

„Läks midagi hamba alla võtma,” ütles Luis. „Ta peaks õhtu-poolikuks lõpetama, siis saad ära minna. Me oleme homseni suletud.”

Paar tundi võisin üle elada küll. Mul oli kotis kanepipläru ja ma kavatsesin selle kõrvaltänaval ära suitsetada, kui siin lõpetan. Tahtsin jalutada läbi linna oma Little Italys asuvasse koju.



„Kas see meeldib sulle?” küsis Luis.

Uurisin seinamaali. Kunstnik oli loonud naljavariandi Toronto siluettist ja kaldaalast. Kõik oli veidi moonutatud – CN Tower oli til-luke ja pesukaru käppade vahel. Toronto oli viimasel ajal hakanud endale meeldima ja sellist moodsa linna uhkeldamist oli näha igal pool: T-särkidel, plakatitel, isegi mu riidest kotil, millel oli kujutatud Little Italy kaarti, kus tänavad moodustasid linnaosa ruudustiku.

„Ma ei teagi,” vastasin. „Tundub kuidagi ... algeline.”

„Aih,” kostis meie tagant sügav hääl.

Keerasin aeglaselt ringi.

Avarad sinised puuvillased tunked seljas, seisis seal, paberkott käes, umbes minuvanune kutt. Ta oli erakordselt pikk ja sirutanud end veelgi pikemaks. Tema kõrvu katsid mustad sagraised juuksed. Nina oli pikavõitu, aga see sobis talle.

„See ongi meie Michelangelo,” sõnas Luis.

Noormehe lõug ja põsesarnad olid nurgelised, peaaegu teravad. Ma ei teadnud, kuhu vaadatagi, teda oli nii palju ja see kõik oli väga ... kena.

„Teie algeline Michelangelo,” parandas kutt. Lõin pilgu maha. Ta oli liiga nägus, et otse vaadata. Jalas olid tal neonroosade paeltega parknahast saapad.

„Tavaliselt kutsutakse mind Williks.” Ta sirutas käe. „Will Baxter.”

Vahtisin tema suurt kämmalt ja siis vaatasin talle silma. Silmad olid tumedad nagu maha valgunud õli.

„Ja sina oled?” küsis Will hetke pärast ja langetas käe.

Vaatasin ärritunult Luisi poole. Nii kuumad kutid olid need kõige hullemad. Upsakad, ennast täis, igavad. Pealegi oli ta pikk. Kuum ja pikk tähendas, et ta oli täiesti talumatu. Vean kihla, et sel kutil tuli vaeva näha ainult sellega, et endale sobivad püksid leida. Luis viipas kergelt käega, justkui öeldes: *Kutiga on kõik korras.*

„Fern.”

Will kergitas kulmu ja ei küsinud rohkem midagi.

„Brookbanks,” ütlesin talle, siludes sõrmedega juukseid kõrva taha, ainult et mul polnud enam piisavalt juukseid, mida sättida.

„Kurb kuulda, et sa pead minu tööd algeliseks, Fern Brookbanks,” ütles Will liialdatud lõbususega, „aga ma usun, et sa oled terveks päevaks siin minu juures kinni.”

Naeratasin talle pingutatult.

„Nii, lapsed, ma lähen nüüd,” teatas Luis. „Will, hoolimata sellest, mis mulje Fern jättis, ta ei hammusta.”

„Hei,” ütlesin.

„Näeme esmaspäeval.” Luis suudles mind põsele ja sosistas siis mulle kõrva: „Ta on sümpaatne. Käitu kenasti.”

Panin Luisi järel ukse lukku, tundes põsel Willi pilku.

„Mida?”

„Räägi mulle, miks see sulle ei meeldi.”

Will võttis paberkotist muffini ja kooris pärgamendi ära. Mu kõht korises. Olin Whitneyele eriliseks lahkumishommikueineks teinud ema pannkooke, aga sellest oli juba mitu tundi möödas. Will murdis muffini pooleks ja ulatas ühe tüki mulle.

„Aitäh,” tänasin ja toppisin selle suhu. Sidruni ja jõhvikatega.

Pöördusime mõlemad seina poole vaatama. Kõik näis olevat valmis, välja arvatud parempoolne nurk.

„Pesukarul pole häda midagi,” ütlesin. Kui Will ei vastanud, piilusin üles tema poole. Lähedalt nägi ta veel parem välja. Alumised ripsmed olid liialdatult kaardus ja nii mustad nagu kesköine järv. Need olid pikad ja õrnad, puudutades nahka silmade all, ning kontrast tema plekilise kotja tööriivaga oli veidralt erutav. Uurisin uuesti seinamaali. „See pole kohutav.”

Naer tuli eikusagilt ja plahvatas nagu ilutulestik. See oli kuuldavaks tehtud nauding. „Ütle, mida sa päriselt arvad.”

„Pole just see, mille mina oleksin valinud. Siin on nüüd väga teisiti, kui oli kuue kuu eest.” Ülemus oli arvanud, et koht vajab „moderniseerimist”. Poolpiduste kirsipuust toolide asemel olid nüüd mustad

plastistmed. Türkiissinised seinad olid valgeks värvitud. Renoir' reprodid enam ei olnud.

Tegin selle vea, et vaatasin jälle Willi poole. See, kuidas ta mind lummatult silmitses, tekitas minus ebakindlust. „Pole just suur muutuste fänn?”

„Mulle meeldis nii, nagu siin varem oli.” Osutasin akna juurde nurka. „Seal olid see vana oranži sametkattedega tugitool ja Nigella Lawsoni kokaraamatud.” Neid ei vaadanud küll õieti keegi, aga Nigella oli meie kohvikule iseloomulik. „Seal rippusid puidust helmmed.” Viipasid kööki viiva ukse poole.

Seinal, mida Will maalis, oli kunagi piima ja suhkru laua kohal suur korktahvel, kuhu sai kinnitada teateid klaveritundide kohta, kontaktiotsimisi, kudumisringi aegu – tegelikult kõike. Möödunud aastal tegi üks meie püsikunde oma peikale abieluettepaneku, kinnitades sinna teate: *Ma armastan sind, Sean. Kas sa abiellud minuga?* Mees lõikas allserva ribadeks ja kirjutas igale ribale sama vastuse: *Jah.*

„Siin oli mõnus. Nüüd on see nagu hoopis teine koht,” ütlesin. „See on nii ... jäik.”

„Ma saan aru, mida sa mõtled,” sõnas Will ja pühkis rinnatasku-telt muffinipuru. Tema väikeatsis oli lihtne kuldne pitsatsõrmus. „Iga kord kui ma Torontosse tagasi tulen, on see veidi muutunud. Vahel ka rohkem kui veidi.”

„Sa ei elagi siin?”

„Vancouveris,” ütles ta. „Aga ma kasvasin siin üles. Ning jah, linn areneb pidevalt. Mul pole selle vastu siiski midagi.” Ta lükkas juukse-salgu näolt ära. „Millal iganes ma koju tulen, on mul võimalus linna uuesti tundma õppida.”

„Kui romantiline,” ütlesin ilmetult. Aga tema sõnad tungisid mu vereringesse nagu sõõm kanget espressot.